

OKUMAYANIN SONU

1.PERDE

(Sabah, damat adayının ailesi evde oturmaktadır.)

FIRAT:(Elinde cep telefonuyla dolaşmaktadır.)Alooo! Mehmet usta, ben bugün işe gelemeyeceğim! Akşam, bana kız istemeye gideceğiz de izin istiyorum sizden.(On saniye bekler.) Sağ ol ustam, ha-

yırlı günler dilerim!(Telefonu kapatır, sevinçli bir hâlde evdekilere döner.) Millet, ben hele hamama gideyim; sonra takım elbise, çiçek, çikolata alayım!

HANDAN: Eee, ağabey, her gün damat olmuyorsun ya; elbette dört dörtlük olmalı her şey!

FIRAT: Ben gelene dek her şeyi ayarlayın, hoşça kalın!

NURAY: Tamam, yavrucuğum, annene güven, gerisini merak etme sen! (Fırat gider.)

KASIM: (Handan'a) Kızım, teyzeni ara; hazırladığı bütün sahte diplomaları, karneleri alsın da gel-

sin!

HANDAN: (Telefonda) Teyze, her şeyi düzenledin mi? Hımm... Tamam bekliyoruz, görüşürüz. (Babasına dönerek) Yoldaymış, baba! Baba, yaptığımız düzenbazlık daha sonra anlaşılacak mı?

KASIM: Kızım, başka çaremiz var mı? Çocuklar, birbirlerini seviyorlar; kızın babası: 'Okumayan adama kız vermem.' diyormuş.

NURAY: Ne güzel işte! İnşaat işçisi ağabeyin, sahte de olsa, inşaat mühendisi olacak bir süre. Müstakbel dünür, olur nikâhtan sonra hakiki dünür.

HANDAN: Haklısınız, hem neden sahtekârlık olsun ki; ha inşaat işçisi ha inşaat mühendisi, ikisi de inşaatçı nasıl olsa! (Kapı çalınır.) Kapıya bakayım. (İçeri seslenir.) Teyzem geldi.

EMİNE: Aile noteriniz emrinizdedir, efendim!

KASIM: Baldız, hazırladın mı evrakları?

EMİNE: Hazırladım enişteciğim; hem de gerçek gibi.

NURAY: Ver, bakayım şunlara.

EMİNE: Buyur ablacığım!

NURAY: Kız, bu damgaları nasıl bastın? Hakiki gibi olmuş.

EMİNE: Silginin üzerine mürekkepli kalemle ters şekilde yazdım, çizdim; daha sonra kâğıda bastır-

dım.

KASIM: Baldız, elin değmişken kendine de sahte bir noter diploması hazırlasaydın ya!

EMİNE: Kızın babası inanmaz diye onu da yaptım, zaten!

HANDAN: Teyzeciğim, senden korkulur vallahi! (Kapı çalınır.) Ben bakarım.

FIRAT: Nasılım?

EMİNE: Ooo! Maşallah, tam bir mühendis olmuşsun!

FIRAT: Teyze evraklara bakabilir miyim? (Çekip alır, inceler.) Baba, öğrencilik hayatımda karne-

min kötülüğü yüzünden beni çok dövmüştün. Bak işte, hayatta düzelmeyecek şey yok, hepsi pekiyi olmuş!

KASIM: Ne öğrenciliği oğlum, topu topu ilkokul 2'ye kadar okudun ya! Hem o karneler sahte.

NURAY: Sahte mahte, en azından, oğlumuz seni sahte karnelerle kandırmadı ya!

KASIM: Onda onu düşünecek kafa yoktu da ondan yapamadı; dürüstlüğünden falan değil!

EMİNE: Teveccühünüz, enişteciğim! Baldızın daha neler düşündü neler... Şüphelenmesinler diye iki arkadaşına Fırat'ın telefon numarasını verdim. Biz kızı isterken arayacaklar, Fırat da 'Sizin inşa-

atınızın plânlarını hazırladım.' gibi yanıtlar verecek telefonda.

NURAY: Aferin kız, ben bile oğlumun inşaat mühendisi gibi görmeye başladım.

KASIM: O da bir Şey mi! Ben, bu odun aslında mŭhendis de bizi iŐŕiyim diye kandırıyor, sanmaya başladım.

HANDAN: Babam bile inandığına gŕe; artık, kızı istemeye gidebiliriz.

KASIM: Haydi bismillah, hiŐbir Şeyi unutmayın!

2.PERDE

(Gelin adayının evi)

MAVİŞ: Kızım, babanı arasana, neredeyse misafirler gelecekler, hâlâ alıŐveriŐi bitirip gelemedi!

AYFER: (Telefon eder.)Babacığım, nerede kaldın? Neredeyse misafirler gelecekler. Hımm, tamam bekliyoruz. (Telefonu kapatır.)

MAVİŞ: Oğlum, insan böyle günde tıraş olmaz mı?

CAFER: Sanki beni isteyecekler, bana ne ya!

MAVİŞ: Söz dinlesen şaşarım. Okumadın, dinlemedin, bir baltaya da sap olamadın!

CAFER: İnsanların ahını almak istemedim.

AYFER: Cafer, okumadın da aferin mi dediler?

CAFER: Ablacığım, öğretmen olsaydım; çocuğa: 'Hay seni okutanın...' diyeceklerdi. Mühendis olsaydım; depremden sonra 'Hay bu binayı yaptıranın...' diyeceklerdi. Doktor olsaydım; bir Cerrahpaşa türküsü de bana yazacaklardı. Ama, şimdi bana lânet okumuyorlar; ben, onlara okuyorum.(Güler.) Sonuçta lânet de olsa okuyorum.

MAVİŞ: (Kapı çalınır.) Cafer, baban geldi galiba, aç kapıyı!

AYFER: (Cafer, kapıya yönelirken) Okumazsan, işte böyle kapıcı olursun: 'Kapıyı aç Cafer, kapıyı kapat Cafer!'

SALİH: Ne haber, Kapıcı Cafer! Kızım, şunları mutfağa götürüver. (Ayfer, götürür.)

MAVİŞ: Haydi kızım, seni everiyoruz da şu cahil kardeşine kim varır?

CAFER: Ben de kız kaçırdım, anne!

SALİH: Oğlum! Sen okumamakla bütün kızları kaçırdın, zaten.(Hepsi güler, kapı çalınır.)

AYFER: Ben bakarım.

MAVİŞ: Dur kızım, heyecanlanma, kapıcımız var ya! (Cafer, kapıya yönelir.)

SALİH: Nasıl da anladı.

(Misafirler gelirler.)

KASIM: Merhabalar efendim, merhabalar!

SALİH: Buyurun efendim, buyurun!

MAVİŞ: Hoş geldiniz efendim!

MİSAFİRLER: (Hep birlikte) Hoş bulduk efendim!

FIRAT: Şunları alınız efendim! (Hediyeleri uzatır.)

MAVİŞ: Kızım, aliver! Ne zahmet ettiniz efendim! Ne kadar incesiniz!

FIRAT: Rica ederim efendim! (Oturur.)

KASIM: Nasılsınız efendim?

SALİH: Şükürler olsun, siz nasılsınız efendim?

KASIM: Hamd olsun! (Herkes bir süre susar, gülümser.)

NURAY: Hımm! Daha daha nasılsınız efendim?

MAVİŞ: Hâlâ iyiyiz efendim!

KASIM: (Cafer'e) Sen nasılsın delikanlı, ne işle meşgulsün?

MAVİŞ: (Handan'ı seyretmekte olan oğlunu dürterek) Oğlum, amca sana 'Nasılsın, ne işle meşgul-

sün?' diyor.

CAFER: (Handan'a bakarak) Sizi gördüm, daha iyi oldum, efendim! Gezganim.

NURAY: Nasıl yani gezgin, turizmle mi uğraşıyorsun?

CAFER: Okumadık, boş boş geziyoruz.

SALİH: Mühendis oğlum, seni bir yerden tanır gibiyim.

FIRAT: (Heyecanlı) Zannetmem efendim!

SALİH: (Emine'yi göstererek) Bu hanım kim?

FIRAT: Teyzem. Şey; yani, teyze noterdir.

SALİH: Ne güzel, hazırlıklı gelmişsiniz.

AYFER: (Kahveleri getirir.) Buyurun efendim...

KASIM: Efendim, Allah'ın emri...

SALİH: Önce evrakları inceleyelim, hemen Allah'ı katmayınız.

KASIM: Baldız, şey; yani, noter! Evrakları verir misiniz? (Noter, uzatır.) Efendim, bunlar, mühendis oğlumuzun ilkokul karneleri ve diplomasıdır.

SALİH: (Belgeleri ışığa tutarak inceler.) Güzel, bütün notları pekiyi! Peki ya ortaokul?

(Fırat'ın cep telefonu çalar.)

FIRAT: (Telefonla konuşur.) İnşaatınızın plânlarını hazırladım, efendim! İyi akşamlar!

KASIM: (Ortaokul ve lise belgelerini uzatır.) Buyurun efendim!

SALİH: (Belgeleri inceler.) Ortaokul ve lise notları da mükemmel! Mühendis oğlumuz, hangi üniversiteden mezun acaba?

(Fırat'ın telefonu yine çalar.)

FIRAT:(Telefonda) Peki efendim... Siz beni sonra arayın. (Telefonu kapatır.)

NURAY: Hangisi olacak, İTÜ.

KASIM: Buyurun efendim, üniversite belgeleri.

SALİH: (İnceledikten sonra) Fırat oğlumuzun belgeleri de gösteriyor ki...

MAVİŞ: Ya telefondaki iş görüşmeleri...

SALİH: Fırat'ın belgeleri ve telefonla yaptığı iş görüşmeleri gösteriyor ki; Fırat, dört dörtlük bir inşaat mühendisidir. Belgeler de gösteriyor: Fırat; dürüst, namuslu, terbiyeli bir insandır. Önemli olan da budur!

KASIM: Öyleyse efendim; Allah'ın emri, peygamberin kavli ile kızınızı oğlumuza istiyoruz.

SALİH: Ben de bu belgelere dayanarak kızımı mühendise veriyorum.

NURAY: Hayırlı uğurlu olsun!

(Kapı çalınır, Mehmet usta gelir.)

MEHMET USTA: Merhabalar, iyi akşamlar efendim! Aaa! Fırat, sen bizim Salih'in kızını mı isteyecektin? Hayırlısıyla oldu mu bari?

NOTER(EMİNE): Şimdi ayvayı yedik!

MAVİŞ: İnşaat mühendisinden iyisini bulamayız ya! Çift maaşla gül gibi geçinirler.

SALİH: Hem çocuklar birbirlerini seviyorlar.

M. USTA: Ne mühendisi, Fırat benim yanımdaki inşaat işçilerinden biridir, ilkokul diploması bile yoktur.

SALİH: Tamam, ben de bu çocuğu bir yerden tanıyorum diyordum. Benim dükkânın çatısını yapmıştınız. Vay sahtekârlar vay! Size kız mız yok, defolun!

NURAY: Allah'ın emrini çiğniyorsunuz.

SALİH: Benim Allah'ın emrini çiğnediğim falan yok; ben, kızımı işçiye değil, mühendise vermiştim.

NURAY: Hani; oğlumuz, efendiydi, dürüsttü, önemli olan da buydu. Hem ne fark eder inşaat işçisi olmuş, inşaat mühendisi olmuş; sonuçta ikisi de inşaatçı değil mi?

MAVİŞ: Hanım, önemli olan; paradır, mevkidir, diplomadır; efendilik iş yapmaz.

NURAY: Yok ya! Bak 'Yüzüklerin Efendisi'ne hâsılat rekorları da kırdı, paraları da kaptı.

SALİH: Gidin efendim, bizim komşu Deli Kadir'in kızını isteyin!

NURAY: Oğlumuz, senin kızını seviyor; hem ne yapalım deli adamın kızını!

MAVİŞ: Bu devirde akıllı olan, okumayana kız vermez, vermesi için deli olması gerekir de... Defolun!

HANDAN: Öyleyse çiçeğimizle pastamızı geri verin!

MAVİŞ: Alın, sahte diplomalarınızı da unutmayın!

EMİNE: Yoo! Onlar kalsın, siz de aptal oğlunuzu everirken sahte diplomalara bakıp ona göre düzenlersiniz; yoksa sizinkine deli de kız vermez!

SALİH: (Çiçek ve pastayı fırlatır.) Defolun!

(Misafirler giderler.)

AYFER: Güya, en mutlu günümdü...

MAVİŞ: Sus kız, sen ördün bu çorabı başımıza.

CAFER: Baba be, mühendisin kardeşi de güzelmiş, biz de sahte diplomalar düzenleyip onu bana isteyelim.(Cafer, sert bakışlar arasında kaçar, oyun biter.)